

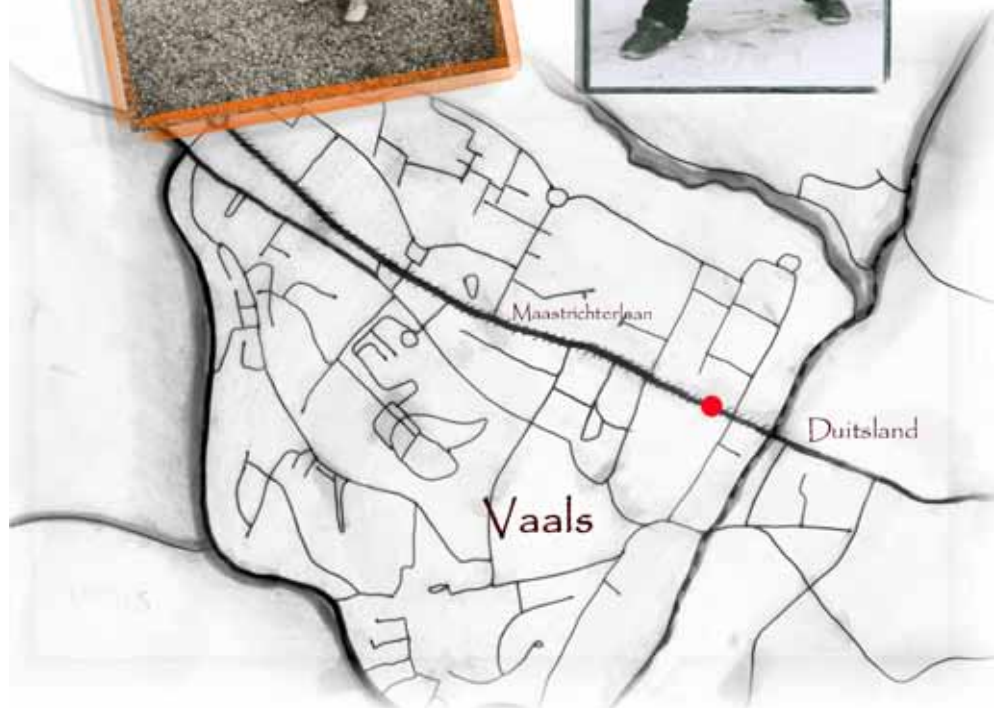
Tweestrijd

Carina Habets – Ramaekers

Vaals, Nederland

De lucht is staalblauw, oneindig en helder als kristal. Een koele wind waait landinwaarts en brengt een zwak zilte geur die zich mengt met de karakteristieke geur van de eucalyptusbomen. Langs een steile weg die omhoog voert naar een heuveltop middenin de stad met uitzicht over de brede rivier, pronken oude bomen, jacaranda's, met ongekend mooie paarse bloemen. Het is begin november en warm. In de verte een rij donkere heuvels zo ver het oog reikt, scherp afgetekend in de heldere lucht. Dit lijkt de Côte d'Azur. En toch voelt het als heel ver weg. Ver weg van waar?

Perth ligt op de breedtegraad van Marrakech in Marokko en kent eenzelfde klimaat. Tot zover de overeenkomst met de Australische stad die nog geen tweehonderd jaar jong is. Jong voor ons westerse mensen, maar ongekend veel ouder voor de autochtone bewoners, wier voorouders de vlakke kuststrook bewoonden en het kurkdroge binnenland alleen doorkruisten op zoek naar de oorsprong van hun *Dreaming*, de Droomtijd* van de Aboriginals, de oorspronkelijke bewoners van Australië. Er gebeurt nu zoveel meer, talloze bouwkransen tekenen de skyline. We treffen een economische buzz in de *Lucky Country*, een

* Droomtijd is de westerse aanduiding voor het Aboriginalstelsel van wetten en geloof. Het is gebaseerd op scheppingsmythen, de verhalen hoe de scheppingsvoorouders uit de aarde kwamen en bergen, rivieren, zon, mensen en dieren creëerden. Elke familieclan stamt af van een van die voorouders. De Aboriginals geloven dan ook dat iedereen twee zielen heeft, een sterfelijke en een onsterfelijke. De onsterfelijke ziel van elk clanlid staat in verbinding met zijn vooroudergeest of totem. Veel van de voorouderverhalen zijn geheim. Zij worden door de ouderen binnen de clan mondsjesmaat en mondeling overgeleverd aan de jongeren. Kennis van die traditie en wijsheid (in dit geval: kennis van de mythen) komt hier dus letterlijk met het klimmen van de jaren!

land vol rijkdom. De rest van de wereld heeft uiteindelijk ook deze parel ontdekt.

Gil en ik zijn weer terug waar we ooit in november 1987 als jong gezin na een lange vlucht uit Nederland begonnen. Hier begon het avontuur in een staat zo groot als West-Europa. Toen vlogen we naar de North West. Men waarschuwde ons: ‘Het is net als waar je vandaan komt, een woestijn maar dan met rood zand. *The Never Never.*’

In gedachten herleef ik de reis door ons leven, de reis van een jong echtpaar uit het zuiden van Nederland die begon in het Midden-Oosten en die via Australië terugleidde naar Europa. We dachten dat daar onze bestemming lag. Toch bleven we zoeken. Na Londen volgde een onverwachte zijsprong naar India. En weer terug naar Nederland. Voor altijd dachten we weer, en kochten een prachtige woning op stand. Maar het reisvirus bleek niet te bestrijden. In 2003 vertrokken we naar het verre Oosten en na een aantal jaren nog verder naar een bar oord ten noorden van Japan, waar we in Rusland een stukje oud Europa aantreffen. Dan blijkt het verlangen naar de staalblauwe lucht te sterk. En zetten we een beslissende stap wellicht?

Wederom verhuizen we, maar nu met een meer permanent doel. De rusteloosheid blijft, maar de band met het land waar we ooit begonnen, is sterk en lijkt te overwinnen.

Komen we uiteindelijk allemaal bij elkaar in het grote Zuidland, het Nullis Australis?

z'n drietjes doorstaan. Niet alleen wij verhuisden, ook de kinderen moesten steeds naar een nieuwe school, Amerikaans, Engels, Nederlands, Australisch, het maakte allemaal niet uit.

Dit alles bracht een hoop onrust met zich mee, maar ondanks dat werd ons gezin steeds hechter. We kenden nooit een saai moment, maar wel een leven dat veel energie vergde.

Het was voor mij een constante afweging tussen mijn man volgen en proberen een stabiel en evenwichtig klimaat te creëren voor het hele gezin.

Samen hebben we onnoemelijk veel en gevarieerde ervaringen opgedaan. Veel verschillende culturen, mensen en situaties hebben tot een brede levenservaring geleid, maar het was niet altijd eenvoudig en een innerlijke strijd bleef bestaan of het allemaal wel echt de moeite waard was.

Terugblikkend kijk ik met voldoening terug op alles wat we hebben beleefd en de energie die ermee gemoeid was. De vele mensen die we hebben ontmoet en die ondanks de afstanden toch vrienden bleven. Gelukkig hebben we onze familie diverse keren in het buitenland mogen ontvangen, zodat ze ook een beetje konden meevoelen hoe ons leven er uitzag. Alleen in Saoedi-Arabië is niemand geweest. We mochten daar geen familie ontvangen...

Na onze terugkeer uit Rusland ben ik daadwerkelijk begonnen met onze belevenissen tot een boek te verwerken. Het is een beschrijving geworden van waar we gewoond en geleefd hebben, waar moeilijke en gelukkige levensmomenten waren.

Uiteindelijk zijn we weer in Australië waar we nog lang willen blijven wonen. Marc heeft zich bij ons gevoegd, Nicole woont met haar eigen gezin in Nederland.

DEEL I

1979

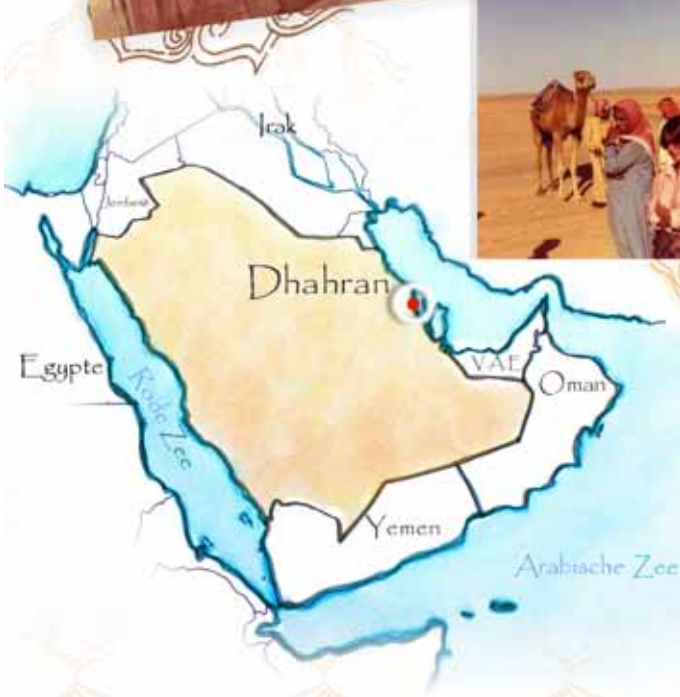
DHAHRAN – Saoedi-Arabië
Het eerste avontuur

Dhahran, Saedi-Arabië

Dhahran 1979

1. Nu ben ik een expat

Januari 1979. We gaan op weg, ons avontuur tegemoet, heel naïef en zo groen als gras! We verlaten Nederland zonder een idee te hebben wat ons te wachten staat. Het sneeuwt als we vanuit Maastricht naar Schiphol vertrekken. De eerste verrassing op onze eerste grote reis is een vertraging van acht uur.

De uitzending naar de provincie Dhahran in Saoedi-Arabië is voor negen maanden tot een jaar. Dhahran ligt ten westen van al-Khobar en ten zuiden van Dammam, twee oude havenstadjes. Er zijn vanaf 1931 grote olievoorraden aangeboord en Dhahran is eigendom van een oliemaatschappij, Saoedi Aramco.

De mooie huizen waar talloze expats wonen, vallen me als eerste op. Wij hebben nog geen eigen huis en verblijven in “Steineke Hall”, het guesthouse van Aramco en ons thuis voor de komende tijd.

De compound ziet er goed uit, ik heb eigenlijk niet het idee dat ik in Saoedi-Arabië ben. Het lijkt eerder op een Amerikaanse *suburb*.

Het nieuwe leven is wel wennen, maar ik zie het maar als een lange vakantie.

We ontmoeten een aantal andere Nederlanders en het eerste wat me opvalt is hoe goed hun Engels is. Als ik ze hoor praten, durf ik nauwelijks een woord Engels uit te brengen. Maar het went gelukkig snel. Iedereen is vriendelijk en behulpzaam en voor ik het weet dwalen mijn gedachten af in het Engels.

Onze tijd in Dhahran zal in het teken staan van aan de ene kant een nieuwe wereld ontdekken en aan de andere kant proberen

contact te houden met onze familie en vrienden. We zullen heel wat brieven schrijven!

Als ik twee weken in Dhahran ben, komen we erachter dat mijn visum maar één maand geldig is. Er zijn verschillende mogelijkheden om een nieuw visum te krijgen; ik kan weer naar Nederland gaan, maar dan krijg ik maar een visum voor drie maanden. De andere optie is dat ik naar Bahrein ga, maar dat betekent dat ik daar één nacht in m'n eentje in een hotel moet slapen en daar voelt Gil niets voor. Op een gegeven moment komt er zelfs iemand op het idee om mij met een aparte chartervlucht naar Houston in Amerika te sturen. Een onmogelijkheid, omdat ik dan een visum voor Amerika nodig heb, aangezien ik minimaal drie dagen in Houston moet blijven.

Uiteindelijk loopt alles met een sisser af en mag ik met dit visum zes maanden in Saoedi blijven, tumult voor niets dus.

Gil gaat elke dag naar kantoor en dan ben ik op mezelf aangewezen. We hebben nog geen kinderen, dus ik moet me echt zelf vermaken. Ik doe een cursus crèche- en kleuteronderwijs via het LOI. Elke week stuur ik trouw mijn lessen op. Ik neem tennislessen en ga vrijwilligerswerk doen in het plaatselijke ziekenhuis. Ik werk er met kinderen, lees voor, verzorg ze en doe spelletjes met ze. Als het werk klaar is, ga ik met een voldaan gevoel terug naar "huis". Sommige kinderen krijgen nooit bezoek, heel zielig, sommige zijn gehandicapt en worden niet door hun familie geaccepteerd.

Al met al voelt het voor mij inderdaad als een soort vakantie. Tijd voor heimwee heb ik niet, ik heb het op mijn manier druk, met m'n studie, tennis en vrijwilligerswerk en ik schrijf talloze brieven naar Nederland. Dat doe ik meestal buiten op het terras van het guesthouse.

Alle gegevens over het boek *Tweestrijd*

Het boek *Tweestrijd*© is geschreven door Carina Habets-Ramaekers gedurende een groot aantal jaren tijdens haar verblijf in diverse landen. In juni 2011 leverde Carina haar manuscript aan bij haar uitgever.

Het auteursrecht van dit boek behoort toe aan de auteur van dit boek.

In de zomer van 2011 werd de omslag van *Tweestrijd* ontworpen door haar dochter, Nicole Habets. Nicole reisde met haar dochtertje Aiko naar Australië om daar samen met Carina aan de omslag te werken. Ook alle illustraties in het boek zijn van de hand van Nicole Habets. De foto's zijn van Carina.

Op 22 augustus 2011 werd haar boektitel gedeponereerd bij de Titelbank en kreeg het ISB nummer 978-90-817473-3-2.

In september en oktober 2011 werd Carina's manuscript geredigeerd door Marjolein Westerterp. Aansluitend werd het binnenwerk van het boek opgemaakt door Jo-Ann Snel.

In november 2011 rolde de eerste oplage van *Tweestrijd* van de persen bij de drukkerij.

Carina werd in de periode rondom het uitgeven van haar boek geadviseerd en begeleid door haar uitgever, Marianne Vork. *Tweestrijd* is ondergebracht bij de Nederlandse Auteurs Uitgeverij te Blaricum.

En voor de goede orde, zoals het hoort met auteursrechten: *Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.*

Wilt u als lezer contact opnemen met Carina, dat kan via haar weblog: www.habets.blogspot.com.

Nederlandse Auteurs Uitgeverij
Postbus 146
1260AC Blaricum
www.nederlandseauteursuitgeverij.nl